

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.M., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Škroupova 18, 306 13
Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. DSH/14885/15 datované 11.2.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 2.10.2015 č.j. MMP/237473/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“), v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a z přestupku podle § 83 odst. 1 písm. i) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích pro porušení § 38 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, za což mu byla

uložena pokuta 5.000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. Žalovaný změnil toto rozhodnutí tak, že vypustil část výroku týkající se porušení § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. a přestupku podle § 83 odst. 1 písm. i) tohoto zákona a porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souvislosti s tím ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Současně byla vypuštěna z popisu skutku věta „*současně užíval a provozoval předmětné vozidlo na pozemních komunikacích, přestože neměl platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí technické kontroly*“. Kromě této změny žalovaný vložil do výroku zbylého přestupku spočívajícího v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích odkaz na § 38b odst. 4 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.12.2015.

Žalobce v žalobě namítal, že mu žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno po roční promlčecí době. Dále podle žalobce ve výroku rozhodnutí absentuje rozdělení přestupků, přestože zákon č. 361/2000 Sb. hovoří v § 6 odst. 8 o povinnosti řidiče, co musí mít při řízení vozidla u sebe. Podle žalobce ve výroku rozhodnutí absentuje nekonání společného řízení dle § 57 zákona č. 200/1990 Sb. Žalobce měl za to, že pokud by policisté zjistili tak závažné porušení pravidel silničního provozu, zajistili by potřebné věci a nepovolili by řidiči dále jízdu dle § 118a zákona č. 361/2000 Sb. Také podle žalobce v rozhodnutí absentuje doložka „Vypraveno“ dle § 71 správního řádu (dále jen „s.ř.“). Poučení není podle žalobce v souladu se zákonem, neboť v § 81 zákona o přestupcích se uvádí, kdo a jak se může proti rozhodnutí odvolat. Součástí odůvodnění nemůže být podle žalobce poučení podle § 94a zákona o provozu na pozemních komunikacích, naopak absentuje podle žalobce poučení dle § 92 zákona o přestupcích. Všechna práva obviněného musí být uvedena podle žalobce v poučení, nikoliv v odůvodnění rozhodnutí. Proti usnesení o rozdělení přestupku bylo podle žalobce podáno odvolání, o němž nebylo dosud rozhodnuto. Podle žalobce není zřejmé, na jaké území se zákaz činnosti vztahuje, když obec s rozšířenou působností má přesně specifikovanou místní působnost. Pokud je pokuta příjmem obce, žalobci není jasné, jak to, že se účtují náklady řízení a jaké náklady správnímu orgánu vznikly, když nebyl přijat žádný znalec do řízení. Žalobce rovněž namítal nedoručení rozhodnutí správních orgánů žalobci, nýbrž pouze zmocněnci. Nesprávnost tohoto postupu žalobce opíral o analogii § 130 trestního řádu. Podle žalobce bylo porušeno ustanovení § 36 s.ř., kdy nebyla účastníkovi před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům. Žalobce tvrdil, že před doručením rozhodnutí vypověděl zmocněnci písemnou plnou moc, jelikož nevěděl, že je jednáno o odvolání.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že použití analogie ve správním řízení je přípustné omezeně pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 27/2008-67). V daném případě komplexní úpravu doručování obsahuje správní řád v ustanovení § 19 a násl. a v § 34 správního řádu, tudíž není namístě analogie trestního řádu. Rozhodnutí o přestupku není písemností, která by účastníkovi ukládala povinnost v řízení něco vykonat, tím méně rozhodnutí o odvolání (§ 30 odst. 2 s.ř.). Sankce zákazu činnosti nepředstavuje povinnost něco v řízení vykonat, nýbrž se něčeho zdržet, a to až po pravomocném skončení řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 8As 65/2009-111 správní orgán musí umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí pouze v případě, kdy pořídil nějaké nové podklady. Napadené rozhodnutí bylo podle žalovaného doručeno platně

zmocněnci žalobce, neboť odvolání plné moci je vůči správnímu orgánu účinné až od okamžiku, kdy je mu bylo oznámeno. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 29.4.2009 č.j. 1As 32/2009-58. Nerozhoduje datum vypovězení plné moci, ale datum oznámení jejího vypovězení příslušnému správnímu orgánu, který vede řízení. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 7As 61/2010-92, podle něhož „*pokud by z konkrétních skutečností mohla seznat, že spis je již u odvolacího orgánu, a přitom zaslala žalobkyně vypovězení plné moci správnímu orgánu I. stupně, bylo by možné posuzovat, zda tímto vůbec bylo správnímu orgánu vypovězení řádně oznámeno a zda jednání nebylo účelové se snahou znemožnit doručení rozhodnutí ve lhůtě jednoho roku.*“ V daném případě došlo dle žalovaného k vypovězení plné moci až poté, co byla zástupci žalobce zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Daný krok je podle žalovaného účelový. Neplnil-li zmocněnec své povinnosti a nepředával-li žalobci písemnosti zasílané správním orgánem, jde o pochybení a odpovědnost zmocněnce a jeho zmocnitele za volbu zmocněnce, potažmo za to, že plnění povinností zástupce nekontroloval a nevymáhal. Ustanovení § 125c odst. 5 zákona č.361/2000 Sb., v tehdy platném znění, stanoví sankci zákazu činnosti za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) téhož zákona jako obligatorní, přičemž zákon nestanoví žádná teritoriální omezení této sankce. Zákaz činnosti je upraven v § 14 zákona o přestupcích, který je nutno vykládat v kontextu s § 8 téhož zákona, z něhož jednoznačně plyne celostátní působnost zákona, tedy i sankcí v něm upravených. Ustanovení § 55 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví místní příslušnost správních orgánů k projednávání přestupků, tedy k vedení řízení, neomezuje však účinky rozhodnutí jen na něho.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 10.3.2015, podle něhož v tento den ve 4:10 hod. v ulici U Trati v Plzni řídil žalobce osobní motorové vozidlo Mercedes MGZR na plechových převozních značkách ... Na převozovou registrační značku neměl žalobce vyplněný záznam jízdy a nebyl schopen doložit původ vozu. Záznam vyplnil v průběhu kontroly. Žalobce oznámení podepsal, ale nevyjádřil se. Podle úředního záznamu z téhož dne měl žalobce uvést, že vozidlo zakoupil zhruba před třemi lety v Itálii a po tuto dobu ho užívá v České republice (dále jen „**ČR**“). V ČR přihlášené není. Odvážel spolujezdce a známého pana D. z Horšovského Týna na hlavní vlakové nádraží v Plzni. Vozidlo bylo ponecháno na místě kontroly, kde tvoří částečnou překážku v silničním provozu. Byl na něj nasazen prostředek, co brání odjezdu vozidla. Při podávání vysvětlení žalobce uvedl, že má doma italský technický průkaz od vozidla a jeho odhlášení z Itálie. Tyto doklady následně předložil. Převozní značky jsou psané na jeho známého K.N., který mu je zapůjčil.

Při jednání dne 7.5.2015 žalobce uváděl, že předmětného dne okolo třetí hodiny započal jízdu v Metelsku a pokračoval do Plzně na nádraží, kam vezl kamaráda na vlak. Záznam do knihy jízdy doplnil v průběhu silniční kontroly. Následně policista na vozidlo umístil TPZOV a žalobce byl předveden k podání vysvětlení. Registrační značku a knihu záznamu jízdy mu předal K.N. s tím, že ji bude používat pro svoje soukromé jízdy vozidlem. Vozidlo nabylo do vlastnictví v roce 2013 tím, že je zakoupil v Itálii na základě ústní dohody. V Itálii vozidlo odhlásil a do ČR dopravil. Následně je používal v rámci rodiny k soukromým účelům. Vždy, když je používal, na vozidlo umístil RZ ..., která byla vydána jeho známému, dovozci vozidel ze zahraničí. Žádost o zápis vozidla do registru vozidel nepodal dosud z nedostatku času. Na vozidlo je sjednané zákonné pojištění, pojištění je sjednané na RZ ... Z technického průkazu je technická prohlídka platná do 17.4.2015.

Svědék F.H. dne 19.6.2015 vypověděl, že jim žalobce na místě přestupku uvedl, že vezl kamaráda od Domažlic na vlakové nádraží do Plzně, a protože pospíchali, nevypsal záznam jízdy. Dále měl žalobce uvést, že trvale manipulační značku mu zapůjčil kamarád pan N. již před delší dobou, asi dva roky, na základě ústní dohody. Vozidlo zakoupil asi před třemi lety v Itálii na základě ústní dohody a má doma italský technický průkaz a odhlášení vozidla z Itálie. Vozidlo občas používá na nějaký odvoz.

Svědék J.K. potvrdil, že žalobce si záznam jízdy vyplnil až v průběhu silniční kontroly.

Svědék K.N. dne 22.6.2015 uvedl, že zapůjčil žalobci manipulační značku v období, kdy si žalobce dovezl vozidlo ze zahraničí a bylo potřeba je dovést do místa prodeje či servisu. Knihu jízdy si vypisoval žalobce vždy sám, když měl provést manipulační jízdu.

Dne 29.6.2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o usnesení poznamenaném do spisu o postoupení podezření z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, v souvislosti s porušením § 1 odst. 1 téhož zákona, a přestupku podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., pro porušení § 6 odst. 1 téhož zákona. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že místní příslušnost k projednání přestupku se řídí trvalým pobytem žalobce. Usnesení obsahuje poučení o tom, že v § 76 odst. 5 s.ř. se proti němu nelze odvolat. Plnou mocí ze dne 16.7.2015 zmocnil žalobce A.P. k zastupování v předmětné věci přestupku. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce se k věci vyjádřil písemně dne 25.8.2015. Následovalo seznámení zmocněnce s podklady podle § 36 odst. 3 s.ř. s tím, že zmocněnec bere na vědomí, že rozhodnutí bude oznámeno doručením stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že nelze aplikovat ustanovení § 57 zákona o přestupcích vzhledem k tomu, že místní příslušnost správního orgánu k projednání přestupku podle § 16 zákona o pojištění odpovědnosti provozu vozidla se řídí trvalým pobytem fyzické osoby. Proto bylo podezření z tohoto jednání postoupeno místně příslušnému správnímu orgánu. Porušení § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích nebylo žalobci kladeno za vinu s poukazem na místní příslušnost k projednání dle trvalého pobytu žalobce. Podle správního orgánu bylo v řízení prokázáno, že žalobce v předmětnou dobu vezl kamaráda na vlakové nádraží. Jednalo se tudíž o jízdu k soukromým účelům, nebyl prováděn manipulační provoz podle § 38b odst. 1 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, podle něhož silniční vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena, a které není zapsáno v registru silničních vozidel, lze na pozemních komunikacích provozovat pouze na základě povolení obecního úřadu obce s rozšířenou působností za účelem distribuce a prodeje silničního vozidla (*dále jen manipulační provoz*), za účelem jízdy z místa prodeje do místa registrace vozidla. Žalobce řídil na pozemní komunikaci motorové vozidlo, na kterém byla umístěna tabulka s registrační značkou, která nebyla vozidlu přidělena. Součástí odůvodnění je poučení podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož pozbyvá žalobce řidičské oprávnění právní mocí tohoto rozhodnutí. Současně je žalobce povinen odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů od nabytí právní moci

rozhodnutí. V poučení je poučení o možnosti podat odvolání do 15ti dnů k příslušnému úřadu po oznámení rozhodnutí. Na stejnopise prvostupňového rozhodnutí obsaženém ve spise je razítko vypraveno dne 2.10.2015.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Zmocněnec žalobce byl vyzooměn o postoupení spisu odvolacímu orgánu vyzooměním ze dne 25.11.2015 doručeném osobně zmocněnci 7.12.2015.

Žalobou napadené rozhodnutí obsažené ve spise obsahuje razítko „vypraveno dne 15.2.2016“ a poučení, že proti tomuto rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat dle § 91 odst. 1 s.ř. Toto rozhodnutí bylo doručeno do vlastních rukou žalobcova zmocněnce dne 29.2.2016 poté, co zásilka byla připravena k vyzvednutí na poště od 17.2.2016.

Dne 3.3.2016 došla žalovanému písemnost od zmocněnce žalobce označená jako vrácení rozhodnutí na základě odvolání plné moci, k čemuž byla přiložena kopie odvolání plné moci ze dne 25.2.2016. Ze spisu dále vyplývá, že odvolání plné moci bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 29.2.2016 a následně postoupeno žalovanému.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že dle žalovaného správní orgán I. stupně pochybil, když uznal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích a podle § 83 odst. 1 písm. i) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kterých se měl žalobce dopustit tím, že řídil vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla prokázána. Dle žalovaného postačí osvědčení o registraci silničního vozidla vydané jiným členským státem EU. K námitkám žalobce žalovaný konstatoval, že žalobci nebylo kladeno za vinu porušení § 6 odst. 8 zákona o pozemních komunikacích. Podle § 52 písm. a) ve spojení s § 55 odst. 1 zákona o přestupcích a § 124 odst. 5 písm. j) zákona o provozu na pozemních komunikacích, k projednání přestupků vymezených v zákoně o provozu na pozemních komunikacích je místně a věcně příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož obvodu byl přestupek spáchán, avšak podle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, se místní příslušnost k projednání přestupku podle § 16 řídí bydlištěm fyzické osoby podezřelé z jeho spáchání. To je v dané věci Městský úřad Žatec. Podle § 57 zákona o přestupcích je podmínkou konání společného řízení, aby byl k projednání přestupků příslušný též orgán, tato podmínka splněna nebyla. Podle žalovaného by se žalobce nemohl se vyvinít, pokud by vezl vozidlo do opravy, neboť by se nejednalo o užití značky dle § 38 odst. 1, 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Rovněž žalobce nebyl výrobcem či prodejcem nebo dovozcem, nýbrž vlastníkem vozidla, tedy nebyl osobou, které by byl manipulační provoz povolen. Značka byla vystavena panu Navarovi a jako taková mohla být užitá na vozidlech, která on dovezl, nikoliv na vozidlech dovezených a vlastněných někým jiným. Z oznámení přestupku a z výsledku svědků podle žalovaného vyplynulo, že vozidlu byl nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Zda bude policista postupovat podle § 118a zákona č. 361/2000 Sb., či zda bude považovat za potřebné zajištění registrační značky, závisí na jeho úvaze. Žalovaný dále uvedl, že stejnopisy zasílané účastníkům se razítkem vypraveno s uvedením data nevyznačují. Na stejnopise rozhodnutí obsaženém ve spisu požadované razítko obsaženo je. I v případě absence by se nejednalo o nezákonnost, nýbrž pouze o formální vadu rozhodnutí. Žalovaný neshledal pochybení v poučení

prvostupňového rozhodnutí s tím, že je v souladu s § 68 odst. 5 s.ř. a § 81 zákona o přestupcích. Jelikož nejde o součást poučení dle § 68 odst. 5 s.ř., kteréžto ustanovení je obligatorní, správně je poučení podle § 94a odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. obsaženo v odůvodnění rozhodnutí. Podle žalovaného z námitky uplatněné při jednání dne 25.8.2015, podle níž nelze souhlasit s usnesením správního orgánu o postoupení věci jinému správnímu orgánu, nelze jakkoliv dovodit, že by se mělo jednat o odvolání, a dále proti usnesení poznamenávaném do spisu dle § 76 odst. 5 s.ř. není odvolání přípustné. Dle žalovaného se jednalo o námitku proti procesnímu postupu správního orgánu I. stupně, nikoliv o odvolání. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona či v jiném zákoně, a to na dobu tam stanovenou, jde-li o činnost, k níž je mimo jiné třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu. Tímto povolením je v případě řízení motorových vozidel řidičské oprávnění. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí se zákaz činnosti jednoznačně vztahuje na zákaz řízení všech motorových vozidel. Pod tím pojmem je podle žalovaného třeba rozumět veškerá vozidla, k jejichž řízení je zapotřebí řidičské oprávnění, jehož žalobce v důsledku uloženého zákazu činnosti pozbývá. Jde o všechna vozidla vymezená v § 80a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Rozsah území, na který se zákaz činnosti vztahuje, je dán zákonem o přestupcích. Zákaz řízení proto platí na celém území ČR, přičemž v důsledku pravomocného uložení sankce zákazu činnosti žalobce pozbývá řidičské oprávnění, což má dopad i za hranicemi země. Vzhledem k tomu, že tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona a neexistuje možnost správní úvahy, není namístě ve výroku specifikovat území, na které se zákaz činnosti vztahuje. Ukládání náhrady nákladů řízení se řídí ustanovením § 79 zákona o přestupcích. Výše nákladů řízení je stanovena paušálně dle § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. Tato částka činí 1.000,- Kč, přičemž je irelevantní, jaké skutečné náklady správní orgán v daném řízení vynaložil, stejně jako je nerozhodné, zda je současně ukládána pokuta, která je příjmem obce. Kdyby byl přijat v řízení znalec, částka by byla navýšena dle § 1 odst. 2 uvedené vyhlášky. Vzhledem k tomu, že žalobce byl uznán vinným alespoň jedním přestupkem, byla mu v souladu se zákonem uložena i úhrada nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Z průběhu správního řízení je zřejmé, že námitkami obsaženými v žalobě se zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí již žalovaný. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného výše shrnutými, neboť jsou přezkoumatelné, dostatečně podrobné a a logické.

To platí zejména o námitkách procesního charakteru. V dané věci nebyly splněny podmínky pro společné řízení o dalších přestupcích, neboť je možné vést společné řízení § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. jen o přestupcích, k jejichž projednání je příslušný též správní orgán prvního stupně. Žalobcův nesouhlas s tímto postupem vyslovený při jednání správně správní orgány posoudily jako námitku proti postupu správního orgánu, nikoli jako odvolání, neboť se jednalo o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, a proti takovému není podle § 76 odst. 5 správního řádu možné podat odvolání.

K porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo před vydáním prvostupňového rozhodnutí umožněno vyjádřit se k podkladům a v odvolacím řízení nebyly nové podklady opatřovány.

Zákaz činnosti se vztahuje na celé území ČR, tj. což je územní působnost zákona o přestupcích (viz § 8 zákona č. 200/1990 Sb.), přičemž nelze zaměňovat (hmotněprávní) působnost právní normy s (procesněprávní) příslušností správního orgánu k vedení určitého řízení.

Napadené rozhodnutí neobsahuje ani vadné poučení, neboť rozhodujícím je v tomto případě poučení, že se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje v části odůvodnění rovněž citaci ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož pozbývá žalobce řidičské oprávnění právní mocí tohoto rozhodnutí, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jde o pouze o citaci důležitého zákonného ust., a má význam informační. Vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nemůže být ani absence údaje "Vypraveno dne..." na stejnopise rozhodnutí doručovaném žalobci za situace, kdy je okamžik vypravení rozhodnutí zřejmý z této doložky na rozhodnutí obsaženém ve spise.

K zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím doby nedošlo, neboť žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci po doručení zmocněnci žalobce. Vypovězení plné moci nemělo v daném případě vliv na platnost doručení a nabytí právní moci rozhodnutí, neboť bylo doručujícím - odvolacím orgánem oznámeno až po doručení zmocněnci žalobce. Doručování obou správních rozhodnutí pak bylo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, neboť v souladu s tímto ust. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. V rozhodnutí o přestupku ani v rozhodnutí o odvolání proti němu není ukládáno žalobci něco osobně vykonat, proto postačuje doručení rozhodnutí zmocněnci.

Správně byla správním orgánem prvního stupně účtována náhrada nákladů řízení, neboť podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč. Tato částka se v případě přibrání znalce dále zvyšuje. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. března 2017

Za správnost: Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně